

det, og det er jeg overbevist om at vi vil kunne bakke op.

Og så vil jeg i øvrigt sige, når nu finanslovforhandlingerne er blevet inddraget, at det her med at gå ud og tage én gruppe ud og gøre det bedre for den – ja, det lyder jo smukt, og jeg er overbevist om, at vi kunne lave en masse beslutningsforslag om at gøre det bedre for den og den og den og den gruppe; det tror jeg vi alle sammen kunne blive enige om. Problemet er bare, at skal man gøre det bedre for én gruppe, så kommer man til at gøre det værre for en anden gruppe. Det er altså at tage det hele ud af en sammenhæng at gøre det, Enhedslisten gør her.

Men jeg beundrer da stadig væk modet og beundrer jo selvfølgelig også, at man stadig væk tror, at det giver stemmer at flage med en gruppe og fortælle dem, at de kan få hvad som helst, og så skulle de være naive nok til at købe det; men det må være Enhedslistens sag.

Vi er altså imod forslaget – nærmest!

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg skal gøre det kort, for hr. Peter Duetoft sagde jo det, der skulle siges: Der er for mange julemænd i denne her folketingsaal, og de største julemænd med de største vattede skæg sidder i Enhedslisten.

Det er jo let nok at give mere til én gruppe. Det har ikke noget med politik at gøre at sige: Du skal have, og du skal have, og de studerende skal have. Det kan man overlade til en embedsmand. Politik er at sige: Du skal have, og du skal betale. Og nu vil jeg gerne spørge politikeren, som er repræsentant for Enhedslisten, hvem der skal betale.

Er det bare sådan, at alle skal have og under-skuddet skal vokse, for hvis det er tilfældet, så vil jeg gerne spørge: Hvad er konsekvenserne af det? Er det bare en sag for nationaløkonomer, at underskuddet vokser, og at renten måske stiger, og at det går ud over vekslererne, eller er det måske noget, der rammer de unge og andre svage grupper? Er det venstreorienteret bare at se bort fra de økonomiske kendsgerninger? Nu må vi vide, om Enhedslisten er julemænd eller politikere. Er de politikere, så fortæller de, hvem der skal betale.

Bruno Jerup (EL):

Ja, jeg kan jo forstå, at jeg nu er blevet julemand. Det er jo da også rart, og vi nærmer os jo december – og vi er jo en liste Ø, en ønskeliste, så det er muligt, der er nogle ting dér.

Men jeg vil prøve at forklare noget om baggrunden for forslaget, og jeg vil også sige lidt om økonomien. Jeg har ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at det her ikke kostede penge, og jeg er heller ikke – som hr. Frank Dahlgaard tror – af den opfattelse, at pengene ikke skal findes et andet sted.

Hvis man ser på de studerendes økonomi, så har det jo nærmest været en tradition, kan man sige, et dogme, at det var rimeligt, at denne gruppe af unge, som var fra 18 til 30 år, har skullet leve på en meget, meget lav indkomst, på stipendier, eventuelt suppleret med nogle lån, og eventuelt skulle de have erhvervsarbejde ved siden af.

Hvis man kigger på SU-beløbet for 1995, så kan de få 3.500 kr. før skat, og det bliver ca. 3.000 kr. efter skat, lidt mere end 3.000 kr. Det er det, man tilbyder dem. De kan så, hvis de også tager lån, komme op på 1.500 kr. mere, så de har godt 4.500 kr.

Det er der jo ikke ret mange studerende der reelt kan klare sig for, og derfor har de fleste af dem også erhvervsarbejde. Det er ca. 90 pct. af alle studerende, der på et eller andet tidspunkt i året har erhvervsarbejde. O.k., noget af det foregår så i sommerferien, men man kan regne med, at over 100.000 har erhvervsarbejde permanent i løbet af året i et antal timer hver uge, og man kan regne med, at det svarer til ca. 30.000 fuld-tidsjob, som besættes.

Det er klart, at en væsentlig forbedring af de studerendes økonomi ikke vil føre til, at alle de 30.000 job frigives til andre; det er nok urealistisk. Men min påstand – og det kan selvfølgelig kun være en påstand, i og med at det er svært at lave beregninger på det – er, at en del, måske 15.000 eller 20.000, af de job ville kunne frigøres ved en væsentlig forbedring af de studerendes økonomi, fordi den almindelige begrundelse for at tage erhvervsarbejde ikke er, at man synes, at det er enormt sjovt at have en masse erhvervsarbejde ved siden af, men er af økonomisk art.

Der er selvfølgelig nogle, som gør det, også fordi de synes, at det er relevant, fordi det er studierelevant, fordi det er en slags praktik for dem, men det er trods alt en mindre gruppe, og det drejer sig om en mindre del af den mængde erhvervsarbejde, som bliver foretaget. Derfor går forslaget også i retning af at forbedre de studerendes økonomi, så man begrænser deres erhvervsarbejde.

Vi forestiller os i forslaget, at man skal hæve deres SU til det, der hedder folkepensionsni-